

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 514/2023-8

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a sudcov Ladislava Duditša a Libora Duľu (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], proti uzneseniu Okresného súdu Košice I č. k. 6 Nt 28/2022 z 25. apríla 2023 v spojení s uznesením Krajského súdu v Košiciach č. k. 4 Tos 45/2023-75 z 31. mája 2023 takto

rozhodol:

1. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a**.
2. Žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa, skutkový stav veci a argumentácia sťažovateľa

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 12. septembra 2023 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) č. k. 6 Nt 28/2022 z 25. apríla 2023 v spojení s uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 4 Tos 45/2023-75 z 31. mája 2023.

2. Sťažovateľ bol rozsudkom okresného súdu č. k. 10 T 4/2014 z 22. februára 2017 odsúdený pre pokus obzvlášť závažného zločinu vraždy podľa § 14 ods. 1 k § 145 ods. 1 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení účinnom v čase skutku (ďalej len „Trestný zákon“), ktorý napadol odvolaním, prokurátor odvolanie nepodal. Krajský súd rozsudkom č. k. 4 To 41/2017 z 21. júna 2017 zrušil rozsudok okresného súdu č. k. 10 T 4/2014 z 22. februára 2017 a vo veci sám rozhodol tak, že sťažovateľa uznal vinným zo zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 47 ods. 2 Trestného zákona, ktorého aplikáciou mu uložil trest prísnejší, než aký mu bol vymeraný prvostupňovým súdom. K náprave tohto pochybenia nedošlo ani v dovolacom konaní ukončenom uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 2 Tdo 80/2018 z 11. marca 2019.

3. Sťažovateľ sa v právoplatne skončenej trestnej veci vedenej okresným súdom pod sp. zn. 10 T 4/2014 opätovne domáhal povolenia obnovy konania a o tomto jeho návrhu rozhodol okresný súd uznesením č. k. 6 Nt 28/2022 z 25. apríla 2023 v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 4 Tos 45/2023-75 z 31. mája 2023 tak, že návrh na povolenie obnovy konania podľa § 402 ods. 2 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) odmietol.

4. V podanej ústavnej sťažnosti sťažovateľ namietal to, že v pôvodne vedenej trestnej veci pod sp. zn. 10 T 4/2014 došlo k porušeniu zákazu *reformatio in peius*, ktoré spočívalo v tom, že krajský súd rozsudkom č. k. 4 To 41/2017 z 21. júna 2017 síce zrušil rozsudok okresného súdu č. k. 10 T 4/2014 z 22. februára 2017 a vo veci sám rozhodol tak, že ho uznal vinným z ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona (oproti právnej kvalifikácii pokusu vraždy podľa § 14 ods. 1 k § 145 ods. 1 Trestného zákona), ale pri ukladaní výšky trestu použil § 47 ods. 2 Trestného zákona, čím mu tak mal uložiť trest prísnejší, než aký mu bol vymeraný prvostupňovým súdom, a to za procesnej situácie nepodania odvolania prokurátorom. Opodstatnenosť návrhu na povolenie obnovy konania sťažovateľ videl aj v tom, že okresný súd odmietol v konaní o návrhu na povolenie obnovy konania predvolať a vypočuť viacerých svedkov, ktorých vypočutia sa sťažovateľ riadne domáhal a ktorých aj riadne označil. Sťažovateľ taktiež poukazom na uznesenie najvyššieho súdu č. k. 2 Tos 4/2009 z 26. februára 2010 tvrdil, že jeho vina bola ustálená len na výpovedi jedného svedka, pričom „*Ak má byť rozhodnutie o vine založené na výpovedi len jedného svedka priamo usvedčujúceho obž. Zo spáchania skutku musia byť ostatné nepriame dôkazy, tak ucelené a navzájom previazané, aby nedávaly najmenšiu pochybnosť o vierohodnosti jedného usvedčujúceho dôkazu a samotný tento dôkaz a samotný tento dôkaz musí byť preverený všetkými dostupnými prostriedkami, ktoré umožňuje Trestný poriadok*“, čo sa v jeho prípade nestalo. Napokon sťažovateľ tvrdil, že pri návrhu na povolenie obnovy konania konajúce súdy nezohľadnili ani udelenie amnestie, ktorej právne účinky mali dopadať aj na jeho trestnú vec vedenú okresným súdom pod sp. zn. 10 T 4/2014.

5. Sťažovateľ zároveň požiadal o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom vo veci konania o svojej ústavnej sťažnosti z dôvodu, že je „*sociálny prípad*.“.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie primárne základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy uznesením okresného súdu č. k. 6 Nt 28/2022 z 25. apríla 2023 v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 4 Tos 45/2023-75 z 31. mája 2023, ktoré nevyhoveli návrhu sťažovateľa na obnovu konania v jeho právoplatne skončenej trestnej veci vedenej na okresnom súde pod sp. zn. 10 T 4/2014. V sekundárnej rovine sa sťažovateľ domáha vyslovenia porušenia práva na obhajobu podľa čl. 6 ods. 3 písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) spočívajúceho v práve vyslúchať alebo dať vyslúchať svedkov proti sebe a dosiahnuť predvolanie a výsluch svedkov vo svoj prospech za rovnakých podmienok.

7. Ústavný súd v súlade s § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon

o ústavnom súde“) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť, pričom posudzoval, či jej prijatiu na ďalšie konanie nebránia dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

II.1. Judikatúrne východiská všeobecne:

8. Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci nie je úlohou ústavného súdu zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov v rámci im zverených kompetencií legislatívne vymedzených. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Zároveň každý má teda právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06), alebo závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, by zásadne popreli účel a význam zákonného predpisu (II. ÚS 58/98, I. ÚS 13/00, II. ÚS 5/00, I. ÚS 115/02, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06, I. ÚS 382/06, I. ÚS 88/07).

10. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je pritom vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (obdobne pozri aj judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva Ruiz Torija proti Španielsku z 9. 12. 1994, séria A, č. 303A, s. 12, bod 29; Hiro Balani proti Španielsku z 9. 12. 1994, séria A, č. 303B; Georgiadis proti Grécku z 29. 5. 1997; Higgins proti Francúzsku z 19. 2. 1998). Z judikatúry ústavného súdu ďalej vyplýva, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a s právnym názorom účastníka konania, je však povinný na zákonom predpokladané a umožnené procesné úkony účastníka primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným právom.

II.2. Judikatúrne východiská pri obnove konania:

11. Vo všeobecnom ponímaní inštitút obnovy konania predstavuje zásah do právnej istoty nastolenej právoplatným rozhodnutím vo veci, keďže umožňuje príslušnému orgánu verejnej moci znovu konať a rozhodovať vo veciach, ktoré už boli právoplatne rozsúdené. Obnova konania slúži predovšetkým na nápravu nesprávnych skutkových zistení na základe nových skutočností, rozhodnutí alebo dôkazov, ktoré nebolo možné v pôvodnom konaní použiť (II. ÚS 161/2012, IV. ÚS 578/2020).

12. V konaní o povolenie obnovy konania (*iudicium rescindens*) podľa Trestného poriadku príslušný všeobecný súd nepreskúmava zákonnosť a odôvodnenosť pôvodného rozhodnutia, ale

posudzuje otázku, či nové skutočnosti alebo dôkazy skôr neznáme v spojení s dôkazmi už vykonanými môžu odôvodniť iné rozhodnutie vo veci, než ktoré bolo skôr vydané. Rovnako tak nie je účelom konania o povolenie obnovy konania posudzovať vinu odsúdeného (III. ÚS 406/2014, II. ÚS 111/2015).

13. Konanie o povolenie obnovy konania teda pozostáva zo skúmania prípustnosti návrhu a skúmania odôvodnenosti návrhu. Súd tak najskôr skúma formálne náležitosti návrhu na povolenie obnovy konania (§ 399 ods. 1 Trestného poriadku), ďalej sa musí zaoberať tým, či navrhovateľ vo svojom návrhu tvrdí Trestným poriadkom predpokladané dôvody na povolenie obnovy konania, a konečne skúma odôvodnenosť návrhu, t. j. či sú uvádzané skutočnosti a dôkazy spôsobilé na to, aby bolo v obnovenom konaní možné dosiahnuť iné rozhodnutie vo veci (§ 394 Trestného poriadku; II. ÚS 111/2015).

14. Pri posudzovaní odôvodnenosti návrhu na povolenie obnovy konania príslušný súd skúma, či sú navrhovateľom označené nové skutočnosti alebo dôkazy spôsobilé zabezpečiť mu v obnovenom konaní priaznivejšie rozhodnutie. Potenciál takto novo predkladaných skutočností alebo dôkazov nemožno hodnotiť izolovane, ale je potrebné ich hodnotiť vo vzťahu ku skutočnostiam a k dôkazom, na základe ktorých súd ustálil skutkové zistenia v pôvodnom konaní. Treba však zároveň zdôrazniť, že hodnotenie spôsobilosti označených skutočností alebo dôkazov sa má pohybovať v rovine pravdepodobnosti. Podmienkou na povolenie obnovy konania nie je absolútna istota, že novo tvrdené skutočnosti alebo dôkazy nepochybne povedú ku skutkovým zisteniam odlišným od pôvodného konania (III. ÚS 406/2014). Možnosť takého záveru musí byť na druhej strane reálna, nielen hypotetická.

II.3. Uznesenie okresného súdu č. k. 6 Nt 28/2022 z 25. apríla 2023:

15. Podľa § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa vo veci, ktorej sa ústavná sťažnosť týka, je príslušný rozhodovať iný súd, ústavný súd uznesením ústavnú sťažnosť odmietne pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie. Podľa § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde je ústavná sťažnosť neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

16. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

17. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne, t. j. na princípe subsidiarity. Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy alebo iné orgány verejnej moci. Ústavný súd pri uplatňovaní svojej právomoci vychádza zo zásady, že ústava ukladá všeobecným súdom chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť, a preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov. Ak ústavný súd pri predbežnom

prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným všeobecným súdom, alebo iným orgánom verejnej moci, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie.

18. Právomoc ústavného súdu je vybudovaná na zásade prieskumu vecí právoplatne skončených, ktorých eventuálnu protiústavnosť už nemožno zhojiť inými procesnými prostriedkami, resp. už nie je možná náprava iným spôsobom. Teda právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy predstavuje *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý sa uplatní až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

19. Sťažovateľ podal proti uzneseniu okresného súdu č. k. 6 Nt 28/2022 z 25. apríla 2023 riadny opravný prostriedok, a to sťažnosť podľa § 185 a nasl. Trestného poriadku, o ktorej rozhodol krajský súd uznesením č. k. 4 Tos 45/2023-75 z 31. mája 2023 tak, že ju podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol. Vzhľadom na toto zistenie ústavný súd odmieta sťažovateľom podanú ústavnú sťažnosť v tejto jej časti z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie podľa § 56 ods. 2 písm. a), § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

II.4. Uznesenie krajského súdu č. k. 4 Tos 45/2023-75 z 31. mája 2023:

20. Krajský súd vo všeobecnej rovine zdôraznil, že „*v predmetnej trestnej veci ide už o druhý návrh odsúdeného na povolenie obnovy konania. Predošlý návrh bol podľa § 399 ods. 2 Tr. por. zamietnutý právoplatnými uzneseniami Okresného súdu Košice I zo dňa 24.09.2020, sp. zn. 4Nt/11/2020 zo dňa 24.09.2020 v spojení s uznesením Krajského súdu Košice, sp. zn. 4Tos/128/2020 zo dňa 21.12.2020.*“.

21. V ďalšom rekapituloval obsah návrhu sťažovateľa na obnovu konania, keď uviedol, že „*Zo žiadosti odsúdeného [REDAKOVANÉ] o povolenie obnovy konania vyplýva, že nebola braná v úvahu výpoveď doktora ako ani prvé ošetrenie. Opakoval, že súd je povinný vypočuť všetkých svedkov, ktorých uvedie obvinený do zápisnice, čo mu nebolo umožnené. Nesúhlasil s odsúdením len na základe výpovede jedného svedka bez toho, aby ostatné nepriame dôkazy boli ucelené a previazané, aby nedávali najmenšiu pochybnosť o vierohodnosti jedného usvedčujúceho dôkazu. Poukazoval na amnestiu z roku 1990, kedy bol prepustený z výkonu trestu odňatia slobody. Malo dôjsť k porušeniu zákona aplikáciou reformatio in peius. Taktiež mu nemal byť doručený rozsudok. Navrhol výsluch vyšetrovateľa [REDAKOVANÉ], bývalého znalca [REDAKOVANÉ], dcéru [REDAKOVANÉ], prezývanú [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], vedúceho dokladov pre zdravotnú starostlivosť a lekára [REDAKOVANÉ].*“.

22. K meritu veci krajský súd zdôraznil, že podobne ako prvostupňový súd „*nezistil v zmysle § 394 ods. 1 Tr. por. žiadne skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli same osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatela, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu. Odsúdený nepredložil v zmysle § 394 ods. 1 Tr. por. žiadne dôkazy a ani iné konkrétne, jasne definované skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé odôvodniť iné rozhodnutie o vine či treste*

odsúdeného.“. Tento názor podporil úvahou, podľa ktorej „podaný návrh odsúdeného je len opakovaním jeho predošlých návrhov, kde menovaný nad ich rámec neuvádza žiadne nové skutočnosti alebo dôkazy a žiada iba vypočúť svedkov, ktorých výsluch už navrhol v predošlých konaniach a ktorého návrhy boli vyhodnotené ako bezpredmetné a kde sa svojím návrhom domáhal opätovného vykonania celého hlavného pojednávania, čím sledoval prehodnotenie dôkazov vo svoj prospech, čo je síce v intenciách jeho pôvodnej obhajoby legálne, ale po právoplatnosti odsúdenia nemôže tomuto slúžiť inštitút obnovy konania, tak uvedený postup hodnotí nadriadený súd ako vecne správny a zákonný, nakoľko aj podľa názoru nadriadeného súdu nejde o nové dôkazy a ani samotne skutočnosti, ktoré by sami o sebe, alebo v spojení so skutočnosťami alebo dôkazmi už známymi mohli odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo treste odsúdeného.

Krajský súd prehodnotil vyššie uvedené návrhy odsúdeného na vykonanie dokazovania a dospel k záveru, že v pôvodnom konaní boli vykonané všetky úkony na to, aby bolo možné spravodlivo rozhodnúť o skutku odsúdeného. Teda vyššie uvedené dôkazy predložené odsúdeným by nijakým spôsobom nemohli zmeniť daný skutkový stav. Preto dôkazná situácia ustálená súdom v pôvodnom konaní 10T/4/2014 by sa ani vykonaním týchto dôkazov nezmenila a odsúdený neuviedol ďalšiu novú podstatnú skutočnosť, ktorú na povolenie obnovy konania vyžaduje trestný poriadok. Podľa názoru krajského súdu odsúdený iba opakovane uvádza totožné návrhy a tieto opakovane subjektívne hodnotí v snahe privodiť nové rozhodnutie vo veci. Zároveň krajský súd na tomto mieste poukazuje na odôvodnenie predchádzajúcich rozhodnutí, či už okresného súdu alebo krajského súdu, ktoré sa so všetkými odsúdenými prezentovanými námietkami vysporiadali.“.

II.5. Namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy uznesením krajského súdu č. k. 4 Tos 45/2023-75 z 31. mája 2023:

23. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

24. Ústavný súd v prvom rade vo všeobecnej rovine poukazuje na to, že v konaní o povolení obnovy konania nie je povinnosťou konajúcich súdov *a priori* prijať sťažovateľom ponúknuté dôkazy a osvojiť si ich vyhodnotenie z pohľadu sťažovateľa, povinnosť konajúcich súdov sa obmedzuje len na posúdenie závažnosti, resp. kvality týchto dôkazov a následnú formuláciu odpovede, prečo tieto dôkazy považujú/nepovazujú za také, ktoré by spĺňali parametre tzv. nového dôkazu predvídaného § 394 ods. 1 Trestného poriadku (I. ÚS 202/2015, IV. ÚS 578/2020, IV. ÚS IV. ÚS 118/2022, IV. ÚS 395/2022).

25. Po oboznámení sa s obsahom predmetného uznesenia krajského súdu ústavný súd konštatuje, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval (predovšetkým § 394 ods. 1 a § 399 ods. 2 Trestného poriadku, pozn.), jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne, právne akceptovateľné a ústavne konformné. Krajský súd v predmetnom uznesení z hľadiska svojej vyslovenej právnej argumentácie postačujúcim a zrozumiteľným, ako aj ústavne súladným

spôsobom zdôvodnil, prečo nepovažoval sťažovateľom predostretú argumentáciu za spôsobilú na obnovu konania. Bolo to tak preto, lebo sťažovateľ v návrhu na povolenie obnovy konania nepredniesol také skutočnosti a návrhy, ktoré by neboli neznáme už v pôvodnom konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 10 T 4/2014 a ktorých dôkazný potenciál by mohol generovať iné rozhodnutie vo veci. Z materiálneho hľadiska teda nedošlo k naplneniu dikcie § 394 ods. 1 Trestného poriadku, ako to sťažovateľovi ozrejmil aj krajský súd ako súd sťažnostný, a to v kontexte splnenia obligatórnej zákonnej podmienky, teda existencie dôkazov súdu skôr neznámych, ktoré by mohli same osebe alebo v spojení so skutočnosťami a s dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné meritórne rozhodnutie. V tejto súvislosti sa žiada sťažovateľovi ozrejniť, že súd konajúci o povolení obnovy konania nie je povinný ani v prvej fáze konania o tomto mimoriadnom opravnom prostriedku vykonať automaticky/mechanicky všetky v návrhu na obnovu konania prezentované dôkazy, ani keby spĺňali skôr charakterizovaný atribút „novosti“. Pre (už aj) zvažovanie obnovy konania musí byť totiž naplnená aj druhá premisa vyjadrená v § 394 ods. 1 Trestného poriadku, a to možnosť (v neoddeliteľnom kontexte už vykonaného dokazovania) vyvolať oproti pôvodnému vo svojej podstate odlišné rozhodnutie vo veci samej (primárne o vine zo spáchania trestného činu). Aj v konaní o povolení obnovy konania je totiž *a minori ad maius* aplikovateľný § 272 ods. 3 (najmä prvá veta) Trestného poriadku, podľa ktorého súd odmietne vykonať dôkaz, ktorý sa týka okolnosti nepodstatnej pre rozhodnutie alebo okolnosti, ktorú možno zistiť inými, už skôr navrhnutými dôkazmi (ak to platí v pôvodnom konaní, v konaní o obnove už právoplatne skončeného konania to musí platiť o to viac). Potenciál (aj keď nie vyhodnotená istota) zmeny rozhodnutia teda musí byť, ako už bolo uvedené, reálny, nielen hypotetický. Samozrejme, záver (aj negatívny) v dotknutom smere musí byť aj náležite odôvodnený, čo rozhodnutie krajského súdu spĺňa, pričom ústavný súd v konaní o ústavnej sťažnosti neposudzuje do dôsledkov jeho vecnú správnosť, ale výlučne jeho ústavnú udržateľnosť.

26. Aj ústavný súd sa teda stotožňuje s úvahou krajského súdu, podľa ktorej „*vykonaným dokazovaním nebola zistená existencia skutočnosti alebo dôkazov, ktoré neboli súdu známe v čase rozhodovania o vine a treste odsúdeného, a ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie vo veci.*“. Podľa názoru ústavného súdu nie je predmetné uznesenie krajského súdu arbitrárne, naopak, spĺňa všetky parametre odôvodnenia rozhodnutia, ako na ne už ústavný súd v predchádzajúcom texte poukázal, vrátane dôsledného preskúmania a v nadväznosti naň aj riadneho negatívneho odôvodnenia splnenia podmienok na povolenie obnovy konania. Osobitne je navyše možné upozorniť na námietku údajného porušenia zákonného zákazu zmeny k horšiemu rozhodnutím odvolacieho súdu o vine a treste, ktorá mohla byť síce predmetom dovolacieho konania ako chyba rozhodovania, nie však dôvodom na obnovu konania ako novozistená skutočnosť, resp. dôkaz. V dôsledku uvedeného tak ústavný súd odmieta sťažovateľom podanú ústavnú sťažnosť v tejto jej časti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

27. K záveru o zjavnej neopodstatnenosti sťažovateľom podanej ústavnej sťažnosti z rovnakých ako skôr uvedených dôvodov ústavný súd dospel aj pri zhodnotení sťažovateľom označeného práva na obhajobu podľa čl. 6 ods. 3 písm. d) dohovoru spočívajúceho v práve vyslúchať alebo dať vyslúchať svedkov proti sebe a dosiahnuť predvolanie a výsluch svedkov vo svoj prospech za rovnakých podmienok, ktorú v tejto jej časti taktiež odmieta z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

III.

Žiadosť o ustanovenie právneho zástupcu

28. Podľa § 43 ods. 3 zákona o ústavnom súde k návrhu na začatie konania podanému navrhovateľom, ktorý musí byť v celom konaní zastúpený advokátom, musí byť pripojené plnomocenstvo na zastupovanie navrhovateľa advokátom. V plnomocenstve sa musí výslovne uviesť, že navrhovateľ udeľuje zvolenému advokátovi splnomocnenie na zastupovanie pred ústavným súdom.

29. Podľa § 37 zákona o ústavnom súde navrhovateľovi, ktorý požiada o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, ústavný súd môže ustanoviť právneho zástupcu, ak to odôvodňujú majetkové pomery navrhovateľa a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti.

30. Vo vzťahu k žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu ústavný súd uvádza, že takýmto žiadostiam vyhovie v prípade súčasného (kumulatívneho) splnenia podmienok vyplývajúcich z § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde a jeho ustálenej doterajšej judikatúry v tejto oblasti, t. j. 1. ak ustanovenie právneho zástupcu odôvodňujú majetkové pomery navrhovateľa (ak vzhľadom na svoje majetkové pomery nedisponuje dostatočnými zdrojmi na úhradu trov právneho zastúpenia) a 2. ak zároveň nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti.

31. Z dôvodu odmietnutia sťažovateľom podanej ústavnej sťažnosti v celom jej rozsahu ako zjavne neopodstatnenej nie je splnená druhá podmienka na postup ústavného súdu podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde, a to že v právnej veci sťažovateľa nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. V dôsledku tohto záveru ústavný súd ani nepristúpil k preverovaniu majetkových pomerov sťažovateľa a sťažovateľom uplatnenej žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom nevyhovел (výrok 2 tohto uznesenia). Tým je zároveň subsidiárne daný vo vzťahu k výroku 1 tohto uznesenia aj dôvod na odmietnutie ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. b) zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. októbra 2023

Miroslav Duriš
predseda senátu